

A Fővárosi Ítéltábla dr. Verrasztó Norbert Károly kamarai jogtanácsos által képviselt felperes neve (....) felperesnek dr. Sár Csaba ügyvéd (.....) és dr. Ulviczki Éva ügyvéd) által képviselt L. Bt. (.....) I. rendű és dr. II.rendű alperes neve (.....) II. rendű alperesek ellen szerzői jogi szerződésből eredő kötbérigény és elszámolás iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. március 28. napján kelt 10.P...../2016/36. számú ítélete ellen az alperesek 38. és 39. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (Húszezer) forint jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles az I. rendű alperes megfizetni az államnak külön felhívásra 371.700 (Háromszázhetvenegyezer-hétszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

A II. rendű alperes az I. rendű alperes fizetési kötelezettségeiért abban az esetben felel, amennyiben az I. rendű alperes társasági vagyona a követelést nem fedezi.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 4.646.850 forint tőkét és ennek 2015. június. 22-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 232.340 forint perköltséget. Kötelezte az I. rendű alperest továbbá, hogy a Magyar Állam javára az illetékhivatal külön felhívására fizessen meg 278.811 forint eljárási illetéket. Megállapította, hogy a II. rendű alperes az I. rendű alperes tartozásaiért abban az esetben felel, amennyiben az I. rendű alperes társasági vagyona a követelést nem fedezi. Az elsőfokú bíróság az alperesek beszámítási kifogását elutasította.

Az ítélet tényállása szerint az I. rendű alperes és a felperes között 2014. szeptember 28. napján az első ízben 2012. július 15-én Pápán bemutatott "E..sz.." című kiállítással (a továbbiakban: első kiállítás) kapcsolatos felhasználási jogokra vonatkozó szerzői jogi szerződés jött létre. A megállapodás 2.1. pontjában az I. rendű alperes, mint jogtulajdonos időbeli korlátozás nélkül, azaz a szerzői védelmi idő teljes tartamára engedélyezte a felhasználó számára a kiállítás kibővített változatának (a továbbiakban: átdolgozott kiállítás) felhasználását. A szerződés: 2.2. pontjában a felek akként rendelkeztek, hogy az átdolgozott kiállítás a Pápai Zsinagógában kerül bemutatásra. Az I. rendű alperes vállalta, hogy az első kiállítás állapotának megfelelő, illetőleg az azóta szükségessé vált adatjavításokkal korrigált anyagát, valamint további egy tablót 2014. október 1. napjáig

nyomdai kivitelezésre alkalmas digitális formátumban a felperesnek - a táblók szövegének angol nyelvű fordítását tartalmazó dokumentummal együtt - átadja. Az I. rendű alperes azt is vállalta, hogy az átdolgozott kiállítás 2014. augusztus 31. napjáig át nem adott anyagát (86 +13 táblót) 2015. február 28-áig elkészíti és az angol nyelvű fordítását tartalmazó dokumentummal együtt digitális formátumban adja át. A szerződő felek ebben a pontban rögzítették, hogy a teljesítés igazolására a felhasználó felperes részéről **N.-L. I.** múzeumvezető jogosult. A szerződés 3.1. pontja szerint a felperes az átdolgozott kiállítás felhasználási engedélye fejében az I. rendű alperesnek 3.000.000 forint plusz áfa összeget fizet meg, amely magában foglalja az átdolgozott kiállítás megvalósításához szükséges személyi, szakmai és tárgyi feltételek megszervezése ellenében az I. rendű alperest megillető megbízási díjat is. A szerződés 4.2. pontjában az I. rendű alperes kötelezte magát, hogy amennyiben a 2.2 pontban megjelölt teljesítési határidőt - 2015. február 28-át - elmulasztja, úgy késedelmi kötbért köteles fizetni, amelynek mértéke naptári naponként 1%, mely összeg a 2014. október 1-jei határidő elmulasztása esetén a jogdíj, míg a 2015. február 28-i határidő elmulasztása esetén a szerződés 1. számú melléklete szerinti összeg alapulvételével számolandó. A szerződő felek a perbeli szerződés 2.2. és 4.2. pontját 2015. február 27-én akként módosították, hogy az I. rendű alperes teljesítési határidejét 2015. április 30. napjában állapították meg, amely irányadó az I. rendű alperes kötbérfizetési kötelezettsége vonatkozásában is. A szerződést és annak módosítását az I. rendű alperes nevében és képviselőjében a II. rendű alperes, a felperes nevében és képviselőjében dr. **Á. T.** polgármester írták alá.

Az I. rendű alperes a felperes felé 2015. június 29-ig teljesítési igazolással 11.349.037 forint összegű számlát nyújtott be az átdolgozott kiállítás díja és költségei megnevezéssel. A felperes a 2015. június 4. napján kelt levelében tájékoztatta az alperesek jogi képviselőjét, hogy a benyújtott számlán szereplő összeg kifizetését megtagadja. A felperes 2015. július 17. napjával elismerte, hogy az alperesek 2015. június 22. napjával maradéktalanul teljesítették a perbeli szerződésben vállalt kötelezettségeiket és ezt követően az I. rendű alperesnek a szerződés szerint meghatározott díjat és költségeket megfizette. A 2015. április 30-a és 2015. június 22-e közötti időre - 52 naptári napra - a felperes 4.646.850 forint késedelmi kötbér megfizetésére hívta fel az alpereseket. Az alperesek a kötbért nem fizették ki, ezért a felperes 2015. szeptember 29. napján ismételt felhívást intézett a kötbér öt munkanapon belüli megfizetésére, a fizetési határidő 2015. október 14-én eredménytelenül telt el.

A felperes keresetében az I. rendű alperes kötelezését kérte 4.646.850 forint kötbér és ezen összeg után 2015. június 22. napjától járó kamata megfizetésére az I. rendű alperes késedelmes teljesítésére hivatkozással. A II. rendű alperessel szembeni keresetét a beltagi mögöttes felelősségre alapította.

Az alperesek ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a megállapodás a teljesítés ütemezését és határidejét tekintve módosításra került, a 2015. április 30-i teljesítési határidőt 2015. júniusra módosították a felek, az alperes pedig e határidőn belül teljesítette a szerződést. Másodlagosan arra hivatkoztak, hogy a felperes, mint jogosult közbenső szerződésszegése kizárta az I. rendű alperes késedelmét, miután a felperes késedelemben volt az általa szolgáltatandó teljesítéshez szükséges anyagokkal, illetve adatközlő személyek elérhetőségével. Harmadlagosan az alperesek azt adták elő, hogy az I. rendű alperes késedelme nem haladta meg a 19 naptári napot, az ilyen módon kikalkulálható maximális kötbér összege 1.243.801,3 forint. Ezen kötbér összeggel szemben az alperesi többlétszolgáltatások ellenértékének beszámítását kérték az alperesek a felperessel szemben előterjesztett beszámítási kifogásukban, melyben a felperes velük szemben fennálló tartozását 11.869.170 forintban határozták meg. E körben a 2015. június 22-én kelt teljesítésigazolásra hivatkoztak, amelyben állításuk szerint a felperes elfogadta az I. rendű alperes teljesítését. Álláspontjuk szerint az alperesek által végzett

többletszolgáltatások szükségesek és indokoltak voltak, azokat a felperes elfogadta, így az azokkal kapcsolatosan felmerült költségek megtérítésére köteles.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaposnak, míg a beszámítási kifogást alaptalannak találta. Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 1:4. § (1) bekezdésére, 6:49. § (1) és (2) bekezdésére, 6:6. § (1) és (2) bekezdésére, 6:62. §-ára, 6:129. § (1) bekezdésére, 6:150. § (1) bekezdésére, 6:153. §-ára, 6:155. § (1) bekezdésére, 6:186. § (1), (2), (3) bekezdésére, 6:187. § (1) bekezdésére, valamint 6:189. §-ára alapította.

Megállapította, hogy a felek között nem képezte vita tárgyát, hogy az alperesek perbeli kiállítással kapcsolatos szerzősége fennáll, azaz őket illetik meg az ezen alapuló személyes és vagyoni jogosultságok. Abban volt a felek között eltérés, hogy az I. rendű alperes a megállapodást időben teljesítette-e, ezért a felperesnek jár-e a kötbér, illetve alapos-e az alperesek felperes irányában támasztott többletmunka-igénye.

Rögzítette, hogy a perbeli szerződést a felek írásban kötötték meg, így maguk kötelezték magukat arra, hogy annak bármilyen módosítását is írásban rögzítsék. Alaptalannak találta az alperesek azon okfejtését, amely szerint **B.K., S.Zs., R.R.** és dr.**Á. T.** szóbeli és elektronikus leveleiben foglalt nyilatkozatai a felperes és az I. rendű alperes közötti szerződés módosítására alkalmasak. Ennek következtében 2015. február 27. napját követően a perbeli szerződés további érvényes módosítását nem tudta megállapítani.

Nem találta alaposnak azon alperesi előadást sem, mely szerint a késedelem csak 19 napban állapítható meg. Utalt arra, hogy az alperesek olyan teljesítésigazolást, amely azt bizonyítaná, hogy késedelmük a keresetben megjelölt 53 naphoz képest rövidebb nem terjesztettek elő.

Az alperesek által a felperes közbenső szerződésszegésével kapcsolatosan tett előadás a perben bizonyítást nem nyert, míg az alperesek harmadlagos alternatív ellenkérelmükben - azaz beszámítási kifogásukban - előadott hivatkozást az elsőfokú bíróság alaptalannak ítélte. Rögzítette, hogy a szerződésben és annak mellékletében a felek részletesen meghatározták azokat az I. rendű alperes által elvégzendő munkákat, amelyek megfizetésére a felperes kötelezettséget vállalt és teljesített. Minden további igény azonban szerződésmódosítást tett volna szükségessé, amire nem került sor. Az alperesek továbbá nem tudtak olyan többletszolgáltatást bizonyítani, amely a felperes további fizetési kötelezettségét váltaná ki és amelybe a követelésüket be tudták volna számítani. Mindezek alapján az alperesek beszámítási kifogását a törvényszék elutasította.

Megállapította a 2015. június 22-i teljesítés igazolás alapján, hogy az I. rendű alperes ezen a napon teljesítette kétséget kizáróan a perbeli szerződésben általa vállaltakat, amely határidő azonban a szerződésmódosításban rögzített határidőn túl volt, így a felperesnek jogszerűen jár a szerződésben kikötött kötbér és annak kamata, ezért annak megfizetésére kötelezte az I. és II. rendű alperest, az utóbbit a beltagi mögöttes felelőssége alapján.

A határozattal szemben az alperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérték.

Sérrelmezték, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta és nem értékelte az alperesi előadásokat a felperes közbenső szerződésszegése, a megbízás nélküli ügyvitel és a kötbérfizetési felelősség alóli kimentés kérdéseiben. Emellett téves jogértelmezésen alapul az elsőfokú ítéletnek a beszámítási kifogás elutasítása körében kifejtett jogi álláspontja. A 2015. május 19-i teljesítési

igazolást az elsőfokú ítélet nem említi, amelyet bár a felperes nem írt alá, de a perben becsatolta és az abban foglaltakkal szemben nem támasztotta alá, hogy mennyiben volt a teljesítés hiányos.

Az elsőfokú bíróság félreértette továbbá a Ptk. 6:6. §-ában foglalt rendelkezéseket. A megbízási szerződés a Ptk. 6:272. §-a alapján szóban is megköthető, annak tényéből pedig, hogy azt a felek írásban kötötték meg nem következik, hogy azt kizárólag írásban lehetett volna módosítani. A felek e-mail váltással, illetve ráutaló magatartás útján szabadon megállapodhattak a szerződés módosításában, így a **B.K.**-nal történt szerződésmódosítás érvényesen létrejött. Az alperesi többlétszolgáltatások pedig éppen a **B.K.**-nal kötött megállapodáson alakultak. Az I. rendű alperes többlétszolgáltatásainak megtérítését az sem befolyásolja, hogy **K.V.**, **K.Zs.** és **P.J.**, illetve cégeik az I. rendű alperes teljesítési segédei voltak és nem álltak közvetlen jogviszonyban a felperessel. Emellett nemcsak harmadik személyek által teljesített többlétszolgálatokat érvényesített az I. rendű alperes a felperessel szemben, hanem saját munkavégzésével kapcsolatos közvetlen többlétszolgáltatásokat is.

Téves kiindulás miatt hagyta figyelmen kívül a törvényszék a felperes közbenső szerződésszegésére vonatkozó alperesi érvelést is. Nem felel meg a valóságnak, hogy az alperesek az állításaikat nem bizonyították, mivel e-mail váltásokat csatoltak és tanúkkal is igazolták állításaikat. Az elsőfokú bíróság nem megfelelően értékelte az alperesek kötbérfizetési kötelezettség alóli kimentésre vonatkozó érveit, illetve bizonyítékait sem. Ezekből megállapítható volt, hogy a 2015. április 30-i teljesítési határidő objektíve nem volt tartható, a nyomdailag előkészített anyagok június 22-i átadása is csak különösen nagy erőfeszítések révén valósulhatott meg.

Az elsőfokú ítélet a Ptk. és a Pp. rendelkezéseibe ütköző módon utasította el az I. rendű alperes beszámítási kifogását, érvelése jogilag hibás. A bírósági joggyakorlat következetes abban, hogy a beszámítás érdemben, azaz anyagi jogi értelemben megszünteti a követelést a beszámítási kifogás közlésének időpontjára visszamenőleges hatállyal. Ennek nem előfeltétele a másik fél elismerése vagy a követelés jogosságának bíróság általi megállapítása. Nem mellőzhető tehát a beszámítási kifogás érdemi vizsgálata a bíróság által pusztán abból az okból, hogy a beszámítással érvényesített követelés vitatott és még nincs elbírálva.

Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében azzal érveltek az alperesek a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság nem tárta fel megfelelően a tényállást, és indokolási kötelezettségének is csak kis részben tett eleget. Nem indokolta meg, hogy az ítéletben ismertetett okirati bizonyítékok, valamint az alperes által indítványozott tanúbizonyítás eredményeit miért nem fogadta el az alperesi ellenkérelmet alátámasztó bizonyítékként. Nem osztotta ki megfelelően a bizonyítási terhet a per alapkérdéseit illetően, nem adott megfelelő tájékoztatást a feleknek, amire pedig jogi képviselővel eljáró fél esetében is köteles lett volna. Nem értékelte a kötbérfizetési felelősség alóli kimentés körében előadott alperesi érvelést és a bizonyítékokat, csakúgy mint a teljesítés időpontjára és a késedelem időtartamára vonatkozó, valamint a felperes közbenső késedelmét alátámasztó bizonyítékokat. Sérültek az alperesek Pp. 3. § (3) bekezdésében rögzített jogai arra vonatkozóan, hogy megtudják, pontosan mire kiterjedően van bizonyítási kötelezettségük, illetve terhük. Súlyos eljárási szabálysértés, hogy a teljesítési igazolás hiányában nem vizsgálta az alperesi teljesítés tényleges időpontját, illetve figyelmen kívül hagyta az okiratokat. Ugyancsak nem értékelte az osztható szolgáltatásra vonatkozó alperesi érvelést és annak benyújtott bizonyítékait. Mindezen hibák következményeként az elsőfokú ítélet alaptalan a kötbérfizetési kötelezettség jogalapja és mértéke tekintetében, akárcsak a beszámítási kifogás tárgyában kifejtett érvei vonatkozásában.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a jogvita eldöntése által indokolt mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg és abból helytálló érdemi döntést hozott, jogi indokait azonban a Fővárosi Ítéltábla csak részben osztotta. A fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú ítélet indokaihoz az alábbiakat fűzi.

Mindenekelőtt rögzíti, hogy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, az ügy érdemi elbírálására kiható eljárási szabályszegést nem látott megvalósulni. Az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi, a perben felmerült lényeges kérdésre kiterjedően részletesen megindokolta. A bizonyítási teherre vonatkozó szükséges tájékoztatást a 2018. október 25-én tartott tárgyaláson - az erről felvett 26. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítetten - megadta, az alperesek Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében rögzített jogai nem sérültek. Mindezek alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a másodfokú bíróság nem látott okot, ezért azt érdemben bírálta felül.

A Fővárosi Ítéltábla érdemben is alaposnak találta az elsőfokú bíróság döntését.

Helyesen állapította meg ítéletében, hogy nem képezte vita tárgyát a perben annak ténye, hogy az alperesek kiállítással kapcsolatos szerzősége fennáll, amely alapján őket illetik meg az ezen alapuló szerzői személyes és vagyoni jogosultságok.

Indokait az ítéltábla szükségesnek látja pontosítani annyiban, hogy szerző csak természetes személy lehet és az Szjt. 4. §-ának (1) bekezdése alapján a szerzői jog azt illeti, aki a művet megalkotta (szerző).

A felperes és az I. rendű alperes között 2014. szeptember 28-án létrejött megállapodást az I. rendű alperes mint a kiállítás anyagán, valamint annak egyéni-eredeti arculatán és kreatív szerkesztésén fennálló kizárólagos és korlátlan szerzői vagyoni jogokkal rendelkező gazdasági társaság, míg a felperes mint felhasználó írta alá, illetve kötötte meg. A felek közötti szerződés - a megbízási elemek mellett - szerzői jogi védelem alatt álló kiállítási anyag felhasználására vonatkozott, amelyből következően a felek jogviszonyára elsősorban a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény rendelkezései az irányadók, és e törvény 3. §-ában foglalt rendelkezés folytán a Ptk. csupán eltérő szabályozás hiányában alkalmazandó.

Az Szjt. 9. §-ának (1) bekezdése szerint a szerzőt a mű létrejöttétől kezdve megilleti a szerzői jogok - a személyhez fűződő és a vagyoni jogok - összessége. A (2) bekezdése értelmében a szerző személyhez fűződő jogait nem ruházhatja át, azok másként sem szállhatnak át és a szerző nem mondhat le róluk. A (3) bekezdés szerint a vagyoni jogok - a (4)-(6) bekezdésekben foglaltak kivételével - nem ruházhatók át, másként sem szállhatnak át és azokról lemondani sem lehet. A (6) bekezdés alapján a vagyoni jogok a törvényben meghatározott esetekben és feltételekkel átruházhatók, illetve átszállnak. A jogszerző - a jogok átruházására irányuló szerződés eltérő kikötése hiányában - vagyoni jogokkal a továbbiakban rendelkezhet.

Az Szjt. 30. § (1) bekezdése értelmében eltérő megállapodás hiányában a mű átadásával a vagyoni jogokat a szerző jogutódjaként a munkáltató szerzi meg ha a mű elkészítése a szerző munkaviszonyból folyó kötelessége.

Az Szjt. 16. §-ának (1)-(4) bekezdései szerint a szerzőnek kizárólagos joga van a mű egészének vagy valamely azonosítható részének anyagi formában és nem anyagi formában történő bármilyen felhasználására és minden egyes felhasználás engedélyezésére. E törvény eltérő rendelkezése hiányában a felhasználásra engedély felhasználási szerződéssel szerezhető. A (4) bekezdés szerint,

ha törvény másképp nem rendelkezik a szerzőt a mű felhasználására adott engedély fejében díjazás illeti meg, amelyről csak kifejezett nyilatkozattal mondhat le a jogosult.

Az Szjt. 17. § g) pontja értelmében a mű felhasználásának minősül a kiállítás (69. §).

Az Szjt. 42. § (1) bekezdése szerint felhasználási szerződés alapján a szerző engedélyt ad művének a felhasználására, a felhasználó pedig köteles ennek fejében díjat fizetni.

A 45. § (1) bekezdése értelmében a felhasználási szerződést - ha e törvény eltérően nem rendelkezik - írásba kell foglalni.

Nem volt vitás a perben, hogy a szerző II. rendű alperes vagyoni jogait a **L. Betéti társaság** I. rendű alperes gyakorolta, amelynek beltágja a II. rendű alperes. Az Szjt. 30. §-ának (1) bekezdése megfelelő alkalmazásával a II. rendű alperes által személyes közreműködésével alkotott mű - az egyéni-eredeti jelleggel megszerkesztett kiállítás - vagyoni jogaival az őt munkaviszony-szerűen foglalkoztató I. rendű alperes jogosult gyakorolni, mert a II. rendű alperes, mint szerző a kiállítással mint művel kapcsolatos vagyoni jogait átruházta az I. rendű alperesre, és a felperessel is az I. rendű alperes kötött a mű kiállítására vonatkozó felhasználási szerződést. A felhasználási szerződés azonban az Szjt. idézett 45. §-ának (1) bekezdése alapján kizárólag írásbeli alakban érvényes, ezért annak esetleges módosításai is csak írásban jöhetnek létre érvényesen.

Az ismertetett kiegészítésekkel helyes volt az elsőfokú bíróság álláspontja abban, hogy **B.K., S.Zs., R.R.** és dr.**Á. T.** szóbeli és elektronikus leveleiben foglalt nyilatkozatai a felperes és az I. rendű alperes közötti szerződés módosítására nem alkalmasak. Ebből helytállóan következtetett arra, hogy 2015. február 27. napját követően a perbeli szerződés további módosításra érvényesen nem került, ezért az abban foglalt teljesítési határidőből kellett kiindulni a késedelmi kötbér igény alaposágának elbírálása során. A törvényszék helytállóan állapította meg a 2015. június 22-i teljesítési igazolás alapján, hogy az I. rendű alperes ezen a napon teljesítette kétséget kizáróan a perbeli szerződésben általa vállaltakat, amely a szerződésben rögzített teljesítési határidőn túl van, így a felperesnek jogszerűen jár a szerződésben kikötött kötbér és annak kamata. Olyan írásbeli teljesítésigazolást, amely azt az alperesi állítást támasztaná alá, hogy a késedelem a keresetben megjelölt 53 naphoz képest rövidebb, 19 napot kitevő időtartamot foglalt magában, az alperesek a perben csatolni nem tudtak.

A fenti okfejtés következtében helyesen állapította meg azt is az elsőfokú bíróság, hogy az I. rendű alperes által elvégzendő munkákat a szerződés és annak mellékletei határozták meg részletesen, míg minden további igény írásbeli szerződésmódosítást tett volna szükségessé, amire nem vitásan nem került sor. Az alperesek által hivatkozott többlétszolgáltatások a perben bizonyítást nem nyertek, ezért helytállóan került sor a törvényszék által az alperesek beszámítási kifogásának elutasítására. A kifejtettek következtében az elsőfokú ítélet I. rendű alperest kötbérfizetésre kötelező rendelkezése helytálló volt.

A II. rendű alperessel szembeni marasztalás a Ptk. 3:154. §-án alapul, amely szerint betéti társaság (Bt.) létesítésére irányuló társasági szerződés megkötésével a társaság tagjai arra vállalkoznak kötelezettséget, hogy a társaság gazdasági tevékenységének céljára a társaság részére vagyoni hozzájárulást teljesítenek, továbbá legalább az egyik tag (a továbbiakban: beltág) vállalja, hogy a társaságnak a társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségeiért a többi beltaggal egyetemlegesen köteles helytállni. A II. rendű alperes az I. rendű alperesi Bt. beltágja így az I. rendű alperesi társasági vagyon által nem fedezett kötelezettségekért helytállni köteles.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság döntése megalapozott volt, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján - az ismertetett indokolásbeli kiegészítésekkel és pontosításokkal - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező alpereseket a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte a felperes oldalán felmerült, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja, a (4) és (5) bekezdése alapján mérlegeléssel, az elvégzett tevékenységgel arányban állóan megállapított jogtanácsosi munkadíj megfizetésére, a II. rendű alperest a mögöttes beltági felelőssége szerint.

A felperes személyes illetékmentessége folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. §-ának (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2019. október 8.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanács elnöke

. Mózsik Tímea s.k.
előadó bíró

. Pullai Ágnes s.k.

bíró